

POSTANOWIENIE

12 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 12 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko Gminie B.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na skutek skargi kasacyjnej J. B.
od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z 29 stycznia 2021 r., V Ca 635/20,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim na rzecz adw. D.S. wynagrodzenie w kwocie 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi J.B. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2021 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim oddalił apelację J. B. od wyroku Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt III RC 49/18 oddalającego powództwo J. B. przeciwko Gminie B. o pozbawienie tytułów wykonawczych (w postaci wyroków

sądowych zasądzających od J.B. na rzecz jego dzieci świadczenia alimentacyjne) wykonalności.

W skardze kasacyjnej powód zakwestionował wyrok Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu. Zgodnie bowiem z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje m.in. w sprawach o alimenty. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że powyższe wyłączenie dopuszczalności skargi kasacyjnej obejmuje wszelkie postacie powództw dotyczących alimentów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2018 r., III CZ 50/17 oraz przywołane w uzasadnieniu judykaty).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego należało oddalić, gdyż nie zachodziła konieczność zajmowania merytorycznego stanowiska (w odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana Gmina wносиła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania względnie o jej oddalenie), lecz należało wnosić o odrzucenie skargi kasacyjnej. W konsekwencji przyjęty w odpowiedzi na skargę kasacyjną kierunek obrony nie może być zakwalifikowany jako celowa obrona w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., uzasadniająca zasądzenie tych kosztów.

Z kolei o wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (jedn. tekst: Dz. U. 2022, poz. 1184) w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 18). Jakkolwiek skarga kasacyjna została odrzucona, a zatem nie można mówić o efektywnej potrzebie świadczenia pomocy prawnej, ale należy zauważyć, że to Sąd Okręgowy ustanowił pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej (k. 206). Niemniej jednak podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia nie mogła stanowić wartość przedmiotu zaskarżenia, skoro co do zasady w tego rodzaju sprawach skarga kasacyjna w ogóle nie przysługuje, lecz minimalna stawka w postępowaniu

kasacyjnym, z tym że jako miarodajną należało przyjąć kwotę 240 zł netto (a nie 120 zł netto, która byłaby niewspółmiernie niska), jak w odniesieniu do pełnomocników z wyboru (zob. § 10 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. poz. 1800 ze zm).

[SOP]

[as]